

Vedou všechny cesty k Bohu?

[V čem se liší různá náboženství?](#)

[Můžeme Boha poznat?](#)

[V čem je Ježíš výjimečný](#)

[Tolerance a pravda](#)

[Náboženská morálka \(etika\)](#)

V čem se liší různá náboženství?

Mnohá světová náboženství a filozofie mají společné určité morální principy, v podstatných bodech se však liší. Jejich rozdíly jsou v konečném důsledku tak protichůdné, že častý výrok, že všechny cesty vedou ke stejnému cíli, u nich nemůže platit. Rozpor je již v tom, jak náboženství chápou sebe sama.

Uvedme alespoň tři tvrzení různých náboženských tradic:

- **Přirozenost svrchované reality.** Některá náboženství věří v monotheismus, v jediného osobního Boha, tvůrce všeho (Judaismus, Křesťanství, Islám), jiná jsou pantheistická, věří v neosobní, všepronikající sílu, božský princip; další jsou polytheistická (věří ve více bohů - Hinduizmus) nebo jsou Boží existencí nejistá (Buddhismus).
- **Pojetí posmrtného osudu.** Náboženství Judaizmu, Křesťanství a Islámu věří, že člověk žije na zemi jen jednou, po vzkříšení přichází soud a věčný život s Bohem či bez něj. Naproti tomu Hinduizmu a Buddhizmu je vlastní víra v zákon karmy, který předpokládá další a další vtělování (reinkarnaci).
- **Všeobecný problém člověka.** Hindové vidí problém lidského života v nekonečném převtělování, z kterého je možné se osvobodit cestou dobrých skutků, poznáním, oddaností a uctíváním nejvyššího jsoucna - Brahmana. Dobro a zlo vidí Hinduizmus jako dualistickou přirozenost. Naproti tomu Buddha přičítal utrpení a zlo lidské neukojitelné „žízni“ po životě, předávání života, bohatství aj., které je možné uhasit osvícením; odstraněním lpění na životě, vyvanutím (nirvánou) a to především skrze meditaci. Křesťanství mluví o porušení vztahu s Bohem skrze osobní hříchy, skrze vinu člověka.

Je zajímavé, že sami představitelé zmíněných náboženství názorovou různorodost nepřipouštěli. Proč jsou si tedy dnes mnozí jisti, že k Bohu vede více cest? Patrně ne proto, že by hluboce poznali a oddali se nárokům těchto cest. Spíše je to z obavy hledat důsledně jednu pravdu a závazat se k cestě jediné.

Můžeme Boha poznat ?

Podle Bible nám Bůh při stvoření vtiskl pečeť sama sebe, stvořil nás ke svému obrazu. Stvořil nás se vztahem s ním. Člověk se ale od Boha oddělil. Kvůli hříchu se naše poznání Boha zkomplikovalo, přesto nás ale Bůh trpělivě vede k tomu, abychom ho znovu našli takového, jaký je. Vedl k tomu Abrahama (praotce Izraele), jeho potomstvo a nakonec se nám zjevil skrze Ježíše Krista – svého Syna. (*Skutky 17:22 a dále*)

V čem je Ježíš výjimečný

- Ježíš žil bez hříchu. Různí zakladatelé náboženských směrů a filozofové hledali osvobození od hříchu. Ježíš řekl:

„Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Mluvím-li pravdu, proč mi nevěříte?“ (Janovo evangelium 8:46)

- Buddha, Mohamed, Konfucius a jiní se snažili poznat pravdu, nalézt smysl života, cestu, jak dosáhnout osvobození. Ježíš však říká:

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Janovo evangelium 14:6)

Ježíš si tedy vždy byl vědom svého božství.

- Ježíš přišel na svět proto, aby nám daroval věčný život. Obětoval se za nás, abychom mohli najít vztah s Bohem a získat spásu.

„...nebyli jste vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa... (1list Petrův 1:18-20)“

„Nikdo nemá větší lásku než ten, který položí život za své přátele.“ (Janovo evangelium 15:13)

- Buddha, Konfucius a jiní nám zanechali určitý návod, moudrost a zkušenost, abychom našli spásu vlastní cestou, poznali Bráhmana nebo došli určité nirvány. **Ježíš** je v tomto výjimečný, neboť **nám nabízí sám sebe**. Chce naplnit náš vztah s Bohem skrze svou vlastní bytost. Nabízí nám každodenní vztah i když již nežije na Zemi, nabízí svou pomoc, přátelství a lásku. Chce nás naplnit svým Duchem, milovat nás a být námi milován v každém okamžiku.

Tolerance a pravda

Z různých stran dnes můžeme slyšet, že je netolerantní soustředit se na jednu víru, pomíjet ostatní kultury a zastávat názor, že jen jedno náboženství je pravdivé. Říká se, že nejdůležitější je upřímnost víry, která vede k pozitivní změně vyznavače jakéhokoli náboženství. Toleranci ale nesmíme zaměňovat za nedůslednost vůči pravdě. Naším cílem není věřit upřímně v cokoli, nýbrž věřit v pravdu. I člověk, který něčemu upřímně věří se může mýlit, nehledá-li pravdu, a to může mít zlé následky. V otázce po pravdě bychom neměli hledat jen určité osobní naplnění, ale co nejobjektivnější pravdu a za touto pak plně stát. Ani Ježíš nechtěl, aby ho učedníci následovali slepě. Řekl:

„ Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (Janovo evangelium 8:31,32)

Náboženská morálka (etika)

V každém náboženství existuje nějaká etika. Problém není v tom, že by křesťanská etika byla propracovanější, lepší. Problém spočívá v jejím účinku. V jiných náboženstvích má vliv na spásu, jak je člověk od Boha přijat, jak se u něj osvědčí. Klíčový je tedy lidský výkon. Zachovávaní určitých pravidel však Boha lidem nezpřístupní. Křesťanství mluví o tom, že cestou k Bohu je vyznání hříchu a přiblížení se k němu, ještě když jsem špatný, hříšný. Děje se to skrze víru. V křesťanství dělá první krok Bůh. Kristus jde za člověkem tak dalece, že se kvůli němu i obětuje a tak mu nabízí svobodu od hříchů. Apoštol Pavel napsal:

„Nepoznávám se ve svých skutcích, vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše

Krista, Pána našeho!" (list Římanům 7:15,24,25)

Spása je tedy dar od Boha, který můžeme přijmout. Nedá se dosáhnout zásluhami. Proto spásu získáváme již na začátku naší „cesty“, ne jako odměnu na konci.

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (list Efezským 2:8-10)